

MATTHEUS

Ročník V.

12. 5. 2024

Číslo: 23

SIEDMA VEĽKONOČNÁ NEDEĽA

R.: Dobrorečte Pánovi, čo má trón v nebesiach.

Jn 17, 11b - 19

Ježiš pozdvihol oči k nebu a modlil sa: „Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom mene, ktoré si ty dal mne, aby boli jedno ako my.

Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával v tvojom mene, ktoré si mi dal. Ochránil som ich a nikto z nich sa nestratil, iba syn ztratenia, aby sa splnilo Písmo.

Ale teraz idem k tebe a toto hovorím na svete, aby mali v sebe moju radosť - a úplnú. Dal som im tvoje slovo a svet ich znenávidel, lebo nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta.

Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred Zlým. Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta.

Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda.

Ako si ty mňa poslal na svet, aj ja som ich poslal do sveta a pre nich sa ja sám posväčujem, aby boli aj oni posvätení v pravde.“

Záverečnú časť Ježišovej rozlúčkovej reči tvorí jeho modlitba, ktorú exegeti od 16. stor. nazývajú prívlastkom „veľkňazská.“

Jej presné rozdelenie je stále predmetom diskusií odborníkov, no všetci sa zhodujú na tom, že pozostáva z troch častí. Ježiš sa modlí za seba, Ježiš sa modlí za apoštolov a Ježiš sa modlí za Cirkev.

Predposledná nedeľa pred sviatkom Turíc nám ponúka úsek z prostrednej časti. Ježiš sa v ňom modlí za učeníkov, ktorí túto modlitbu priamo počúvajú. O čo vlastne v tomto úryvku Ježiš pre učeníkov prosí? Aby ich Otec zachoval vo svojom mene; aby boli jednotní a aby v sebe mali úplnú Ježišovu radosť; aby ich Otec ochránil pred Zlým; aby boli posvätení pravdou.

Všetko toto môžeme vnímať ako veci potrebné na ich ďalšie pôsobenie. Ježišov odchod – čo je často opakovaná téma v celej reči – sa totiž blíži. Poďme po poriadku. Zachovanie v Otcovom mene a Ježišova doterajšia ochrana má zaručiť aby sa nikto z nich nestratil. Inak povedané, aby sa nikto nedostal mimo láskavej a starostlivej náruče Otca. Výnimku tvorí len „syn zatratenia, aby sa splnilo Písmo.“

Jedni v ňom vidia Judáša, iní toho, kto Judášovu zradu spôsobil, teda satana, či antikrista. Ježišova radosť bude pre učeníkov potrebná, kvôli smútku z Ježišovej nastávajúcej neprítomnosti. Ježiš ďalej opisuje nepriateľské prostredia „sveta“ do ktorého učeníkov posiela. Očakáva, že v tomto „svete“ bude pôsobiť „Zlý“, ktorý spôsobí nenávisť „sveta.

“ Táto nenávisť bude zameraná na „slovo“ ktoré Ježiš učeníkom dal od Otca. „Svet“ sa tu teda nevníma ako niečo absolútne negatívne. Skôr ako miesto pôsobenia. „Neprosím, aby si ich vzal zo sveta.“ Preto bude do budúcnosti od Otca potrebná ich ochrana a posvätenie. Toto posvätenie má Otec vykonať skrze pravdu, ktorá je ďalej charakterizovaná ako Otcovo slovo. Vec, pre ktorú budú učeníci nenávidení, sa teda stáva aj zdrojom ich posvätenia. Tým, že budú Otcovo (a Ježišovo) slovo šíriť ďalej, si na seba pritiagnu problémy a utrpenie. No zároveň v tejto činnosti nájdú aj útechu.

Ježiš, zjednotený s Otcom, tu v istom zmysle sám preberá otcovskú rolu a zabezpečuje cez svoju modlitbu prostriedky pre svojich zverencov (deti). Ako správny učiteľ (otec) sa ich nesnaží zbaviť ťažkostí. Veď, ani sám sa ich nechce zriecť. Je to jediný spôsob na ceste k „hodine oslávenia.“

Chce im však zabezpečiť istotu toho, že v nijakom momente neostanú sami a bez pomoci. Prítomní a počúvajúci učeníci sú tak ubezpečení, že ich Majster sa za nich bude modliť a že ak ostanú jedno s ním a navzájom, tak budú v jednote aj s Otcom, ktorý ich so Synom bude vždy sprevádzať.

